

Soudci a sociální sítě

Abstrakt

Ptát se dnes soudců, jestli mohou být na sociálních sítích, je stejně užitečné jako přemýšlet nad tím, zda by měli chodit ven. Sociální sítě nejsou pěnou dní, část lidských životů se přesouvá do virtuálního prostoru a ani životy žen a mužů v talárech nejsou výjimkou.

Práce analyzuje činnost českých soudů, soudců a soudkyň na sociálních sítích, přičemž představuje hranice, na které při pohybu na sociálních médiích lze v tomto kontextu narazit. Sociální sítě mohou být prostředkem budování důvěry a důstojnosti, nástrojem polidštění a přiblížení justice lidem. Při jejich neuváženém používání ale hrozí újma stavovské důstojnosti a v posledku ohrožení důvěry. Text na konkrétních příkladech popsané mantinely ilustruje a situaci reflektuje v závěrečné části shrnující dvanáct polostandardizovaných rozhovorů s tuzemskými soudci.

Soudci díky sociálním sítím mohou do veřejné debaty vstupovat snáz než kdy dřív. Současně ale musí chránit důvěru v soudnictví a dbát udržení důstojnosti stavu jako celku. Virtuální prostor možná skýtá mnoho nástrah. Soudci a soudkyně se ale nesmí schovat ve slonovinové věži a tvářit se, že nás sítě nepolapily. Cestu ven už nejspíše nenajdeme. Dává smysl se adaptovat, zorientovat a novou půdu využít v náš prospěch. Soudce nevyjímaje.

Klíčová slova: Profesionální etika soudců, soudci, sociální sítě, Česká republika.